U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **T. R.,** proti žalovanému: **Vrchní soud v Praze**, se sídlem Nám. Hrdinů 1300, Praha 4, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2017, č. j. 9 A 53/2017 - 4,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou ze dne 1. 1. 2017, kterou u soudu podal až 6. 3. 2017, se žalobce u Městského soudu v Praze domáhal ochrany před nezákonným zásahem, který spatřoval v rozvrhu práce Vrchního soudu v Praze na rok 2015.

Usnesením ze dne 28. 4. 2017, č. j. 9 A 53/2017 - 4, Městský soud v Praze žalobu odmítl. Městský soud totiž vyšel z toho, že žaloba je opožděná, neboť napadený rozvrh práce byl vydán nejpozději do konce roku 2014, tudíž zákonem stanovená objektivní dvouletá lhůta pro podání žaloby proti takovému „zásahu“ uplynula nejpozději koncem roku 2016. Žaloba podaná v březnu 2017 je tudíž evidentně opožděná.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítal nezákonnost, podjatost, zmatečnost, trestnou činnost úředních osob, nulitu všech úkonů a nicotnost všech úkonů. Dále žádal o ustanovení zástupce, osvobození od soudních poplatků a prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud vyhodnocuje okolnosti, za nichž stěžovatel podává u soudů návrhy na zahájení řízení a kasační stížnosti, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (srov. k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012 – 11). Stěžovatel svá „práva“ uplatňuje zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (srov. k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2012, č. j. 2 As 82/2012 – 13). V evidenci zdejšího soudu je vedeno ke dni rozhodování v této věci přes 250 spisů, kde stěžovatel vystupuje v pozici účastníka. Z evidence zdejšího soudu je

dále patrné, že množství stěžovatelem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně samo o sobě neznamená, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů, či spíše bezobsažných tvrzení ve výše popsané „formulářové“ podobě, kdy stěžovatel fakticky ve svých „kasačních stížnostech“ obměňuje pouze čísla jednací napadených rozhodnutí správních soudů.

Nejvyšší správní soud nevyzval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti ani k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, protože při předběžném posouzení zjistil, že v posuzovaném případě je stěžovatel opět veden snahou vést „spor pro spor“. Takové výzvy vůči stěžovateli neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel vždy žádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne, neboť shledá kasační stížnost zjevně bezúspěšnou. Výsledkem řízení pak bude jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku nebo odmítnutí návrhu pro neodstranění jeho vad.

Nejvyšší správní soud nepochybuje, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se odehrál i v posuzované věci. Žaloba nemá naději na úspěch, neboť stěžovatel brojí proti rozvrhu práce soudu, který není soudně samostatně přezkoumatelný, a to ani prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 19. 9. 2012, č. j. 1 As 48/2012 - 28, *„Rozvrh práce soudu (§ 41 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů) není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s.“* Jestliže Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dospěl k závěru, že proti rozvrhu práce soudu se nelze bránit žalobou proti rozhodnutí správního orgánu dle ustanovení § 65 a násl. s. ř. s., nelze jeho závěry obejít tím, že se účastníku soudního řízení připustí možnost podat proti takovému aktu žalobu na ochranu před nezákonným zásahem. Práva účastníka řízení na zákonného soudce jsou totiž dostatečně chráněna zákonnými prostředky v rámci příslušného řízení, které takový účastník vede – srov. nález Ústavního soudu ze dne 15. 6. 2015, sp. zn. I. ÚS 2769/15. O této skutečnosti, resp. právní úpravě a judikatuře byl stěžovatel ostatně již poučen, naposledy např. v usnesení šestého senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. Nad 184/2017 – 10.

Nejvyšší správní soud proto stěžovatelovu kasační stížnost a limine odmítá pro vady podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), za použití ustanovení § 120 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. června 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda
senátu